

SPIRIT ANIMALS™

SZELLEMÁLLATOK

4. könyv

TŰZ ÉS JÉG

SHANNON HALE

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

SPIRIT ANIMALS

SZELLEMÁLLATOK

sorozat megjelent kötetei:

BRANDON MULL:
VADNAK SZÜLETETT – *Szellemállatok 1.*

MAGGIE STIEFVATER:
A HAJSA – *Szellemállatok 2.*

GARTH NIX – SEAN WILLIAMS:
VÉRKÖTELEÉKEK – *Szellemállatok 3.*

SHANNON HALE

ASPIRIT
ANIMAS
SZELLEMÁLLATOK
4. könyv

TŰZ ÉS JÉG

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2016

*Öcsémnek, Jeffnek,
aki egyszer elmondta nekem,
hogy a szellemállata egy víziló.*

– S. H.

GERATHON

Gerathon óvatosan megmozdult. Fekete pikkelyei, amik vastagok voltak, akár a páncél, halkán megcsörrentek a homokkövön. Száját kitátotta, megízlelte a levegőt. Hosszú farka játékos táncot lejtett mögötte.

Élet! Gerathon pezsgett az élettől, amiért teste újra a földön csúszhat, és a föld szép lassan tovasiklik alatta. Az élet egy lüktetés, egy rángás, egy rebbenés, egy lélegzet. Az élet mozgás. Kidugta a nyelvét, emberszagot sodort felé a szél. Még több élet! Pillanatnyilag nem volt éhes. Temérdek állat futott, baktatott és szökdécselt körülötte, amik mindnyájan reszkettek a félelemtől, mégsem bírtak hátat fordítani neki. Valahányszor egy kis harapnivalóra vágyott, egyszerűen oldalra nyújtotta hatalmas nyakát, és felkapott egy kengurut vagy egy vadkutyát. A szökése óta nem ismerte az éhséget. Ám az élet még most is ugyanúgy eltöltötte vággyal, hogy kiszorítsa az élő, lüktető lényekből a lélegzetet.

Írányt változtatott a magányos ember felé, tekerő teste vidáman siklott előre. Csaknem hangtalanul tudott mozogni, mi sem természetesebb, de most nem volt rá szükség. Ugyan miféle teremtmény volna képes maga mögött hagyni egy kéttonnás kobrát?

Ez a teremtmény azonban megpróbálta – fiatal férfi volt, arcán még a gyermekkor ártatlan szépsége ragyogott, amikor ránézett, tágra nyílt szemében páni rémülettel. Gerathon sziszegett, derűs kacajjal, egész lényre zsongott izmai erejétől és hosszú, hatalommal teli testétől. Kiterjesztette az elegáns bőrgallért a nyakán, összetekeredett, majd támadásba lendült.

Élet! Ez az élet ádáz állkapcsa fogságában vergődött és rugdalózott, szíve kétségbeesetten lüktetett a nyelvén. Áldozata teli torokból felüvöltött, amint fogai a hátába mélyedtek, és sűrű, fekete mérge az ereibe szivárgott. A fiatalember szíve kegyesen továbbpumpálta a mérget a vérével együtt, elárasztotta vele az egész testét. Egy kis ideig még görcsösen rángatózott, azután végleg elernyed. Szíve azonban tovább dobogott, lassan és édesen, míg Gerathon egészben felfalta, csodás izmai szép lassan keresztülhúzták szája puha, rózsaszín belsején át gyomrának végső sötétségébe.

Gerathon összetekeredett, és megpihent a forró tengeri homokban, élvezte annak a második szívnek a dobogását a sajátja mellett, egy másik életet a testében, amint lassan elhalt az erejétől.

Most nevetve emlékezett vissza, hogyan dühöngött és tombolt évszázadokon át sziklából és földből épített börtöne mélyén, ahol a teher súlya megpróbálta kiszorítani belőle az életet, elnyelni a mozgást, végezni vele. Ám az új szabadság mindent sokkal élvezetesebbé varázsolt. A napfény és a friss eledel melegségétől szinte megrészegült, és elfogta a gonosz-kodó kalandvágy. Nem bírt volna lenyelni még egy zsákmányt, az élet utáni éhsége azonban csak tovább erősödött.

Sárga szeme fehérre változott, és messzire terjesztette az elméjét. Rengeteg fehér, életerőt jelző pontocska vibrált a szeme mögött, mindegyik egy embert képviselt, akiket Gerathon egytől egyig jól ismert, ahogyan a pásztor is számon tartja a nyáját.

Gerathon választása egy alvó emberre esett. Könnyebb beférkőzni az eszméletlen áldozatok tudatába. Egy asszony volt, emberi mértékkel már idősnek számított, nagyon messze élt, a távoli Nilóban. Gerathon tudata betöltötte az asszony elméjét, akárcsak homok az üveget. Talpra állította, kivezette apró kunyhójából, és körülnézett. A nilói éjszaka barna volt, kellemesen meleg, és jázmin illata töltötte be a levegőt. Gerathon szinte érezni vélte a száraz fűszálak susogását az asszony lába alatt, a talaj pedig még mindig őrizte a nap melegét.

Az asszony szemén keresztül Gerathon egy sziklát pillantott meg maga előtt. Oda vezette az asszonyt, egyre gyorsabban, gyorsabban, most már futott is...

Abban a pillanatban az asszony összerezett, mintha fel akarna ébredni. Gerathon jólesően felszisszent. Az élet mozgás.

A szikla szélére állította áldozatát, és végül vele együtt zuhant a mélybe. Csupán a legutolsó pillanatban hagyta el az asszony tudatát, mielőtt becsapódott volna a kanyon sziklás talajába.

Pazarlásnak tűnhet talán, különösen Gerathon nagyszabású terveinek tudatában. Először azonban úgyis össze kell gyűjtenie az összes talizmánt, és addig is egy Nemes Vad megérdemel némi játékos kikapcsolódást.

Megízlelte a szelet. Pikkelyes szájának íve állandó mosolyra görbült.

LOPÁS

A szél délről süvített, nekiveselkedett Meilin hátának, és még gyorsabb haladásra ösztökélte. Nem mintha szüksége lett volna bármiféle ösztökélésre. Az utóbbi időben fékezhetetlen tűz tombolt a lelkében, fellángolt és pattogott, szüntelenül hajtva előre Meilint az úton. A többiek időnként panaszkodtak a végtelen utazás és a kíméletlen tempó miatt Zhongon és Észak-Eurán keresztül, de Meilin úgy vélte, hogy minden perc drága, és nincs olyan tempó, ami elég gyors lehetne.

A nap fénye felragyogott az út mellett hömpölygő folyó vize tükrén, mire Meilin szorosan becsukta a szemét. Szokás szerint most is ugyanazok az emlékek várták lehunytt szemhéja mögött:

A Nagy Krokodil, tátott állkapcsával, éjfekete szemével.

Apja mozdulatlan teste. Halott.

Meilin hirtelen kinyitotta a szemét, és gyorsabb ügetésre sarkallta a lovát.

A szél hirtelen megváltozott. Északnyugati irányból érkező szellő ömlött el Meilin arcán. Megdörzsölte libabőrös karját.

– Még hidegebb is lesz – jegyezte meg Rollan, és a lány mellé ugratott a lovával. – Cudar hideg. Megcsipkedi az orrodat, és lefagyasztja a lábujjaidat.

– Tudom – felelte Meilin.

– Egyszer szemtanúja voltam, amint egy tetves, semmirekellő utcagyerek rávett egy dúsgazdag kölyköt, hogy nyaljon meg egy vas lámpaoszlopot a legdermesztőbb télen. A gazdag srác nyelve odafagyott az oszlopra, míg az élelmes suhanc szépen elcsaklizta a kabátját és a cipőjét is.

– Nem mondd – dörmögte a lány.

– Ó, de bizony mondom, panda hölgyem!

– És gondolom, hogy a szóban forgó utcagyerek neve történetesen nem R betűvel kezdődik, vagy tévedek?

– Hát persze hogy nem! Én sosem voltam tetves. És tudod, csakis figyelmeztetésül meséltem el neked ezt a történetet, mert sajnos igencsak rossz szokásod a lámpaoszlopok nyalogatása.

Meilin kis híján elmosolyodott. A Dinesh diplománál vívott csata óta Rollan nagyon sok időt töltött a közelében, és legtöbbször mindenféle nevetséges dolgot hordott össze. Valószínűleg csak megpróbálta elterelni Meilin figyelmét a bánatáról. Mostanáig a Nagy Elefánt talizmánjáért folytatott küzdelem követelte a legsúlyosabb áldozatot. Amikor Meilin

társait hátrahagyva egyedül vágott neki Zhongnak, végül sikerült rátalálnia az apjára, aki egy felfegyverzett ellenállás harcát vezette a Nagy Bambuszlabirintus mélyén. Azután, szinte abban a pillanatban, hogy rátalált, már el is veszítette örökre – a szeme előtt ölték meg az édesapját. Meilin először... csendességet érzett. Tompa bénultságot. Borzalmas üresség töltötte el, mintha semmije sem maradt volna, amit még adni tudna. Ám szép lassan fellobbant a szívében egy apró szikra. Most már olthatatlan tűz lángolt benne, ami folyamatosan emlékeztette, hogy a Pusztító valahol szabadon jár – és gyilkol. Meilin nem engedhette, hogy az együttérzés vagy az ostoba viccek kioltásák belsejében a lángokat. Még gyorsabb iramra ösztökölte a lovát.

– Útkereszteződéshez értünk – jelentette be Tarik. – Tábo-rozzunk le éjszakára!

– De hát egy kis ideig még világos van – ellenkezett Meilin.

– A kereszteződés után a folyó elkanyarodik az ösvényünk-től – magyarázta Tarik. – Meg kell itatnunk a lovakat, mielőtt folytatjuk az utunkat észak felé.

Meilin panaszkodni akart, Tarik azonban megint mélységes együttérzéssel és megértéssel nézett rá. Dzsí is gyakran vetett rá ilyen pillantásokat – éppen ezért tartotta a pandát szuny-yadó állapotban, amikor csak lehetett. A helyzet kezdett el-viselhetetlenné válni. Ha még egyszer valaki együttérzéssel és megértéssel merészel nézni rá, nem fogja zsebre tenni, amit...

– Meilin? – szólt Abeke.

– Mi van? – csattant fel Meilin.

– Ó! – hőkölt hátra a másik lány. – Hm... csak meg akaralak kérdezni, hogy van-e kedved tűzifát gyűjteni velem...

– Igen, van – válaszolta Meilin határozottan.

Az útkereszteződés körüli sík terület lassan megtelt emberekkel; fáradt vándorok és kereskedők karavánjai vertek táborot éjszakára. Kis csapatuk éppen Észak-Eura egy füves síkságán utazott keresztül. Glengavinnak sajnos még a közelében sem jártak, sőt Finnt sem látogathatták meg, de az útjuk most az egyszer végre csendesen telt és biztonságban.

Abeke nem szólalt meg, amíg lehullott ágak és víz sodorta fadarabok után kutattak a folyóparton. Meilin örült neki. A csend lehetővé tette, hogy teljes erejével a szívében lobogó tűzre összpontosítson, minden gondolata a Pusztító körül keringett, mintha nyílvessző volna, ellensége pedig a céltábla.

Fahasábokkal megrakodva indultak visszafelé a táborhelyükre, ahol Tarik, Rollan és Conor a lovak lenyergelésével foglalatoskodott. Maya, a vörös hajú, eurai zöld köpenyes, akit Tarik kért meg, hogy csatlakozzon hozzájuk az észak felé vezető küldetésükön, éppen köveket rakott körbe a tűzhöz. A lány néhány évvel idősebb volt Meilinnél, ám bozontos vörös hajának göndör fürtjei alatt rejlő keskeny, sápadt arca alapján akár fiatalabbnak is vélhették volna.

Maya feltúrte lila pulóverének ujját, és előbukkant egy parányi, gyíkot mintázó tetoválás az alkarján. Hirtelen villanással a tűzszalamandra előugrott nyugalmi állapotából, majd felszaladt a lány vállán. A fekete szalamandra egész testén sárga pöttyök virítottak, és olyan aprócska volt, hogy Maya tenyerében is könnyedén össze tudott gömbölyödni. Meilin szomorú mosolyt vetett Mayára, biztosra vette, hogy szörnyű csalódottságot érezhet a szellemállata miatt, ahogyan korábban ő sem igazán örült Dzsínek, a pandájának. Ugyan miféle hasznos képességet kölcsönözhet egy parányi szalamandra harc közben?

Meilin és Abeke lepakolta az összegyűjtött fát, Abeke néhány hasábot egyenesen a tábortűz gödrébe vetett. Meilin már éppen ki akarta oktatni, hogy a lángok felszításához először is kisebb gyújtósra van szükségük, és csak utána...

Akkor Maya felemelte a kezét, és a tenyere fölött egy kicsiny tűzgömb jelent meg. Ráfújt, mire a tűz egyenesen a fa közé röppent, és az egész rakást azonnal lángra lobbantotta.

– Ó! – ámult el Meilin.

– Még sosem láttad Maya lenyűgöző kis trükkjét? – kérdezte Conor.

Meilin megrázta a fejét.

– Attól tartok, harcban nem sok hasznomat vennétek – mondta Maya szerény mosollyal. – Egy mutatványt tudok, és másra nem is nagyon vagyok jó.

– Ez az egy mutatvány nélkülözhetetlen lehet számunkra a jeges északon – jegyezte meg Tarik.

Egy énekes sétált el mellettük, fejét fátyol borította. Lanton játszó társával éppen a vízhez tartottak.

– Észak felé mentek? – kérdezte. – Ugyan miért? Innen északra nincs semmi, csak a hideg, sőt még több hideg, aztán pedig a dermesztő, farkasordító hideg.

– És rozmárok – tette hozzá Rollan. – Mindenképpen találkozni akarok egy rozmárral. Már ha valóban létezik ilyen állat.

– Rollan, már mondtam – felelte Tarik. – A saját két szemmemmel láttam.

– Uszonyos, láb nélküli elefántot? – hitetlenkedett Rollan.
– Hiszem, ha látom.

– Szamiszba akarunk eljutni – mondta Abeke az énekeseknek. – Jártatok már ott?

– Ó, Szamisz, hát persze! – válaszolta a lantos. – Majdnem el is felejtettem, hogy innen a Sarkvidékig akad még város. Mostanában senki sem veszi magának a fáradságot, hogy Szamiszba menjen.

– Egyszer mi is próbálkoztunk, még évekkal ezelőtt. Nem igaz, kedvesem? – kérdezte a fátylas asszony, és társa kezét fogva megperdült körülötte. – A kereskedők figyelmeztettek minket, hogy Szamisz nem enged be látogatókat. De hát

biztosan ki vannak éhezve egy kis szórakozásra, így hát lóra pattantunk, és odautaztunk...

– Kitaláljátok, mi történt? – kérdezte a lantos férfi. – A város kapujánál visszafordítottak minket. – Megpendítette a lantját, mintha egy dal végét akarná jelezni.

A páros kecses tánclépésekkel ellejtett.

– Nem járnak Szamiszba kereskedők? – csodálkozott Abeke. Uraza mellette feküdt, kényelmesen elnyújtózott a földön, és a lány gondolataiba mélyedve megveregette a leopárdot. Uraza harsány dorombolásba kezdett. – Az én falumban kereskedők nélkül nem volnának fémeszközeink... ásók, edények, serpenyők, ilyesmik. Ha most vásárolunk néhány fémből készült holmit, hogy Szamisz népének ajándékozzuk őket, talán sikerül a kegyeikbe férkőznünk.

– Nagyszerű ötlet – bólintott Tarik.

Elővett pár érmét az erszényéből, és Abeke kezébe nyomta őket. A lány elindult beszerezni az ajándékokat, Uraza pedig a nyomában baktatott.

Néhány perccel később Meilin dühös kiáltásokat hallott a tábor túlsó feléből. Felpattant, és kinyújtotta a karját, hogy előhívja Dzsít, ám végül ellenállt a késztetésnek.

– Abeke és Uraza még nem jött vissza? – kérdezte.

– Maradjatok itt! – adta ki Tarik az utasítást, majd futásnak eredt a hangok irányába.

A tűz azonban lankadatlanul lobogott Meilin szívében, és képtelen volt nyugodtan megülni. Tarik után rohant, Rollannal a sarkában, hátrahagyva Conort és Mayát, hogy táplálják a tüzet, és tartsák szemmel a holmijukat.

A tábor közepén két férfi hempergett a porban, tépték és püfölték egymást. Lumeo, a vidra, Tarik szellemállata a vállán gubbasztott. Felerősített képességeivel Tarik azonnal belevetette magát a harcba, akárcsak vidra a vízbe, és szétválasztotta az ellenfeleket.

– Elég! – üvöltötte Tarik, mire a füttögés és a kiáltozás egykettőre elhallgatott. – Mi folyik itt?

– Kirabolt! – A beszélő egy tagbaszakadt, kopasz fickó volt. Vértett az orra, inge szakadtan lógott. – Évek óta spóroltam, egy érme itt, egy másik ott. Már majdnem eleget gyűjtöttem össze, hogy hazavigyem, és kiszabadítsam az anyámat abból a mocskos városból, aztán vegyek neki egy tanyát valahol vidéken. Már majdnem sikerült! Amíg le nem vágta az erszényemet a szíjamról.

Felemelte szétszakadt inge sarkát, és megmutatta két bőrpánt levágott végeit, amik még mindig az övéről lógtak.

– Mondom neked, hogy nem én tettem! – tiltakozott a másik. – Bill, hosszú évek óta járjuk együtt a világot. Miért éppen most lopnálak meg?

– Fogalmam sincs! De egyedül neked beszéltem róla, és ha nem te csented el, akkor hová tűnt? – kérdezte Bill. Visszaült

a porba, és arcát a tenyerébe temetve könnyekben tört ki. – Olyan hosszú ideje gyűjtöttem...

– Uram, a barátja igazat beszél – mondta Rollan. – Nem rabolta ki önt.

Meilin gyors pillantást vetett Rollanra. Essix a közelben körözött az égen. Régebben hozzá kellett érnie a fiúhoz, hogy felerősítse az érzékeit. Talán kezdett végre szorosabbra fonódni a kötelék a fiú és a vadászsólyom között, bár Meilin még mindig nem látta, hogy Essix valaha is felvette volna a nyugalmi állapotot.

A Bill nevezetű fickó felkapta a fejét, piszkos arcát eltorzította a kétségbeesés.

– Akkor hát ki tette?

Rollan a kereskedők, zenészek és utazók sokaságát fűrészte, akik mind összegyűltek, hogy a kirobbant verekedést bámulják. Különös csend telepedett az emberekre.

Rollan tekintete hirtelen megállapodott egy nyurga fiatalemberen, aki hófehér inget viselt, nyakkendővel, és éppen egy szekérkereket szemlélt, hátat fordítva a harcnak. Rollan összevonta a szemöldökét.

– A helyében én azt a piperkőcöt kutatnám át jó alaposan – javasolta Rollan, és kurtán biccentett a fiatalember irányába.

Tarik megragadta és hátracsavarta a nyakigláb fickó karját.

– Mit művel? – üvöltötte Piperkőc uraság.

– Komolyan mondom, tényleg *lenyűgöző* az a kerék – jegyezte meg Rollan. – De annyira talán mégsem rendkívüli, hogy elvonja a figyelmedet egy jó kis bunyóról? Hacsak nem éppen igyekszel észrevétlen maradni.

Meilin egy másik kereskedő segítségével megmotozta a fickót. Érzett egy kis kitüremkedést a csizmájában, így hát belenyúlt, és előhalászott egy bőrzacskót, ami tele volt érmékkel, zsinagét azonban elvágta. Odadobta a zacskót Rollannak.

A nyakigláb fiatalember szitkozódva küzdött. Meilin felállt, két kezét ökölbe szorította. Fellángolt belsejében a tűz, azzal fenyegette, hogy porrá égeti, ha nem csap le rögtön, ha nem teríti le a Pusztítót minden követőjével együtt. Egyelőre talán ez a nyamvadt kis tolvaj is megteszi. Ám Tarik erősen tartotta a fickót, és Meilin kifújta tüdejéből a levegőt, ellazítva ökölbe szorított kezét.

Rollan az erszényt a férfi övén lógó, levágott pántokhoz illesztette.

– Nekem úgy tűnik, hogy pontosan itt a helye – állapította meg.

Azzal átnyújtotta a bőrzacskót Billnek.

– Köszönöm! – suttogta a férfi, és mellkasához szorította a pénzcskéjét.

– A legutóbbi kereszteződésnél valaki mást is kiraboltak – szólalt meg egy idősebb asszony, aki durva lovaglóruhát

viselt, haját pedig szorosan hátrasimította. – Az is te voltál, ugye, Jarack?

A Jarack nevezetű fickó szórtlanul vergődött Tarik vasmarkú szorításában.

– A kereskedők szigorú becsületkódex szerint élnek! – mondta az asszony. – Te pedig most megsértetted. Jarack, ezennel száműzünk a karavánunkból, és soha többé nem kereskedhetsz az északi területeken.

Jarack már éppen tiltakozni akart, de abban a pillanatban talán egy tucat másik kereskedő sorakozott fel az asszony háta mögött, némelyikük összefonta a karját a mellkasán, másoknak még fegyvereik is voltak. Tarik elengedte. Jarack átkozódott, felkapott egy táskát a szekeréről, azután elfutott az éjszakába.

Amikor Meilin és Rollan visszasétált a táborhelyükre, Bill és a barátja éppen kezet ráztak.

– Semmi sem hozza meg úgy vacsorához az étvágyat, mint egy kis rablás és civakodás.

Meilin lelassította a lépteit, hogy a fiú mellett sétálhasson. Szóra nyitotta a száját, már a nyelvén volt egy csípős visszavágás, amitől Rollan felnevetne, vagy újabb ripszttal válaszolna, és útjára indítana egy órákon át tartó beszélgetést. Szavak helyett azonban csupán perzselő forróságot érzett a torkában – mohó, nyugtalan tüzet. Gyorsabb tempóra váltott hát, és amint a táborhelyük közelébe ért, faképnél hagyta a fiút.

Hamarosan megpillantotta Conort, aki a farkasa, Briggan mellett feküdt, és a fejét paskolta. Maya a hasán heverészett, tenyerében tartva Tinit, a tűzszalamandrát, és lelkesen beszélt hozzá.

Minden zöld köpenyes szokott beszélni a szellemállathoz, ám a jelek szerint Maya komoly, egyoldalú társalgást folytatott egy kétéltűvel! Könnyen lehetséges, hogy a lány kissé hibbant volt, de nagyon is elégedett és békés benyomást keltett. Ami Meilinből teljesen hiányzott.

Talán Dzsí segíthetne... *Nem.* Meilin ökölbe szorította a kezét, visszautasította a gondolatot. Dzsí *tényleg* meg tudta volna nyugtatni. Meilin azonban nem vágyott békére. Harcolni akart! A lelkében izzó düh még erősebben fellángolt, égette a mellkasát és a torkát. Szorosan behunyta a szemét, hogy visszafojtsa feltörő könnyeit, és újra felvillant előtte a kép: *Az apja mozdulatlanul fekvő teste, üres, kifejezéstelen tekintettel.*

Olyan erővel tört rá a zokogás, mint egy ökölcsapás. Kinyitotta a szemét, majd szabadon engedte Dzsít.

A panda a földre huppant, komótosan megfordult, és a lányra nézett. Meilin most is nagyon mulatságosnak találta Dzsí megjelenését, ahogyan fehér testéből kilógtak fekete lábai, akárcsak valamiféle rosszul szabott ruhadarab, szeme körül a sötét foltok lankadtan lelógtak, mintha folyton szomorú volna. Az egész állat hihetetlenül ölelni való és gömbölyded

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

volt. Meilin legszívesebben újra dühbe gurult volna, amiért nem egy ádáz, harcra termett ragadozóval alakított ki köteleket.

Dzsi azonban egyenesen ráfüggesztette átható, ezüstösen csillogó szemét. Meilin viszonzta a pillantását, mélyet lélegzett, és hirtelen mintha lelassult volna körülötte a világ.

Meilin tudatára ébredt a karját borzongató, hűvös szélnek és az esti égbolt bársonyosan kék szépségének. Széttöredeztek a zajok, és könnyedén el tudta különíteni az emberek hangját a víz csobogásától – a táborban folyó beszélgetések külön egységeket alkottak, Rollan lábai dobbantak a háta mögött, utána pedig gyorsabb lépések közeledtek. Futólépések.

Meilin megfordult. Valójában nem lassult le az idő. Körülölelte a Dzsiből áradó béke, és az érzékei olyan tisztán rögzítették a pillanatot, hogy úgy tűnt, mintha kizökkent volna a világ.

Rollan rámosolygott.

– Mi történt? – kérdezte.

Nem látta a veszélyt. Jarack rohant egyenesen Rollan felé, kezében egy hosszú, görbe tórt tartott a fiú hátának szegezve.

– Rollan! – kiáltotta Meilin.

Körülvette Dzsi nyugalma. Mielőtt Rollan egyáltalán megfordulhatott volna, hogy a háta mögé nézzen, Meilin már észre is vett egy követ a lába mellett, egy jól irányzott